Եւ տեղին ուր դշխոյն Մեծ,
Ելինէ զոսկի էր ըսփռ եալ։
Սակս խաչափայտին սիր ուն,
Յոր ի նմա Յ՝Ս բեւեռ եալ։
Խնդրեր փափաքեր քըն ներ,
Ըզ հրէից ազգըն խոշտանգ եալ։
Անդ զ փափաքելին գը տաւ,
ուր իջցուք և մեք համբուր եալ,
Յունաց կանթեղօք պայ ծառ,
և քառանկայ սեղան մերձ
կանգն եալ։
Յաւտեան սրբոյ յարու թեան,
Խորանն է աւագ յունաց լեալ,
Հանդէպ սուրբ գերեզմա նին,
Իսկըզ բանն նոցա վիճակ եալ։
Ուր ասեն ըզ սիրտ երկ րի,
մէջ էկեղեցւոյ զայն ցուց եալ։
Երկաթ և փայտ ժամա հարք,
Նախ նոքա հարեալ
կարգադր եալ։
Եւ այլ յառաջ սանդուխք մեր,
վերնատունն հայոց հաստատ եալ,
Եօթնեակ կամարօք կանգն եալ,
կանթեղօք զարդուք ճոխաց եալ,
Խորանք Սեղանօք կըրկ նակք,
Լայն արձակ ազգ մեր ցնծաց եալ,